

ΠΕΝΗΝΤΑ ΕΤΗ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ

1975 - 2025

π. Ιωάννης Πάτσης

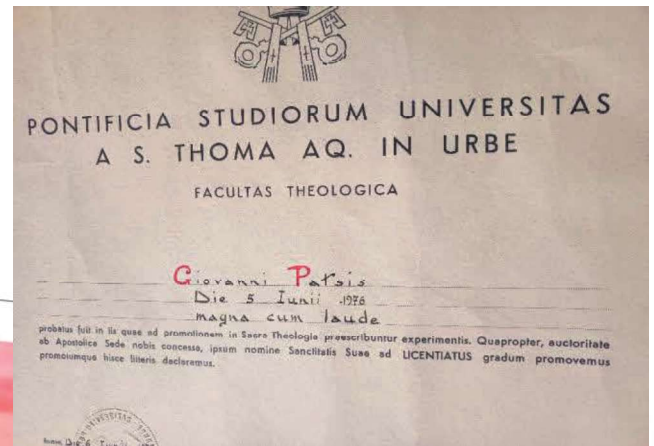

1973

Ενημερώνομαι ότι Νέος Αρχιεπίσκοπος, της Εκκλησιαστικής Επαρχίας όπου ανήκω, εκλέγεται ο Σεβασμιότατος π. Νικόλαος Φώσκολος, ο οποίος διαδέχεται τον Σεβασμιότατο π. Βενέδικτο Πρίντεζη, στον οποίο το 1968 εξέφρασα την επιθυμία μου να γίνω Ιερέας! Δέχθηκε την επιθυμία μου αυτή κι έτσι αναχώρησα για τη Ρώμη. Στο Ελληνικό Κολλέγιο έκανα και τα πρώτα βήματα της μορφώσεώς μου ώστε να ακολουθήσω το Ιερατείο. Πρώτα στην «Προπαγάνδα Πίστεως», εν συνεχεία στο «Ποντιφικό Γρηγοριανό Πανεπιστήμιο» (όπου έλαβα το πτυχίο της Φιλοσοφίας) και τέλος στο Ποντιφικό Πανεπιστήμιο «Αντζέλικουμ» όπου ολοκλήρωσα τις σπουδές της Θεολογίας λαμβάνοντας και το πτυχίο!

Συνέχισα μεταπτυχιακές σπουδές με αντικείμενο την Ηθική της Θεολογίας (TEOLOGIA MORALE) όπου άριστευσα! Δεν θα ξεχάσω ποτέ στις προσευχές μου τους ιερείς του Ελληνικού Κολλεγίου:

τον διευθυντή **π. OLIVIER RAQUYEZ**,
και τους πνευματικούς **π. GEORGE MIFSUD**
και **π. JACQUES ENGELS**.

Ο Σεβασμιότατος π. Νικόλαος, μετά τις πληροφορίες που έλαβε από τους ανωτέρους μου στο Ελληνικό Κολλέγιο, αποφάσισε να πραγματοποιηθεί η Διακονική μου χειροτονία το έτος **1974** στην Πάτρα και έπειτα να συνεχίσω τις σπουδές μου στη Ρώμη. Στις **30 Νοεμβρίου 1975** με Χειροτόνησε Πρεσβύτερο στον Ι.Κ. Ναό του Αγίου Ανδρέα στην Πάτρα (όπου ήταν κι η πρώτη Ιερατική Χειροτονία στον Ιερό αυτό Ναό). Εκείνη την Εορτάσιμη Ημέρα συλλειτουργήσαν οι αγαπητοί Ιερείς: π. Βαρθαλίτης Γεώργιος, π. Βιδάλης Νικηφόρος και π. Γαβαθάς Νικόλαος, σε έναν κατάμεστο από πιστούς Ναό!

Επιστρέφοντας στην Ελλάδα το **1976**, ο Σεβασμιότατος επιθυμεί τα πρώτα μου βήματα ως Πρεσβύτερος να τα κάνω στην Πάτρα, στην ενορία του «Αγίου Ανδρέα». Γίνομαι δεκτός με χαρά από τους πιστούς εκεί άλλα κι από τη Νεολαία!

Κάνουμε εκδρομές, ανεβάζουμε θεατρική παράσταση στην αίθουσα του σχολείου, καθώς και πολλές άλλες εκδηλώσεις!

Είναι όλα πολύ όμορφα! Όμως το **1977** ο Σεβασμιότατος π. Νικόλαος με καλεί και μου εκφράζει την επιθυμία κι απόφασή του να «αφήσω» την Πάτρα και να «μετακομίσω» στην Ενορία ο «Ευαγγελισμός της Θεοτόκου» στην Καλλιθέα. Δύσκολοι καιροί! Πρέπει να υπακούσω, διότι την ημέρα της Ιερατικής μου Χειροτονίας, υποσχέθηκα υπακοή σ' εκείνον και τους διαδόχους του.

Συγκέντρωσα τα προσωπικά μου αντικείμενα και μετακομίζω στην Καλλιθέα. Ήταν δύσκολο να το δεχθώ, αλλά έγινε περισσότερο δύσκολο όταν πληροφορήθηκα ότι ενορίτες «μάζευσαν» υπογραφές ώστε να επιστρέψει ο προηγούμενος Εφημέριος! Διερωτήθηκα «και τώρα τι κάνω;» Ακόμα δεν με είδαν, δεν με γνώρισαν και δεν με θέλουν; Πώς θα αντεπεξέλθω στις Ιερατικές υποχρεώσεις; Ενημερώνω τον Αρχιεπίσκοπο ο οποίος μου λέει: «ο Εφημέριος είσαι εσύ και δεν αλλάζω την απόφασή μου.»

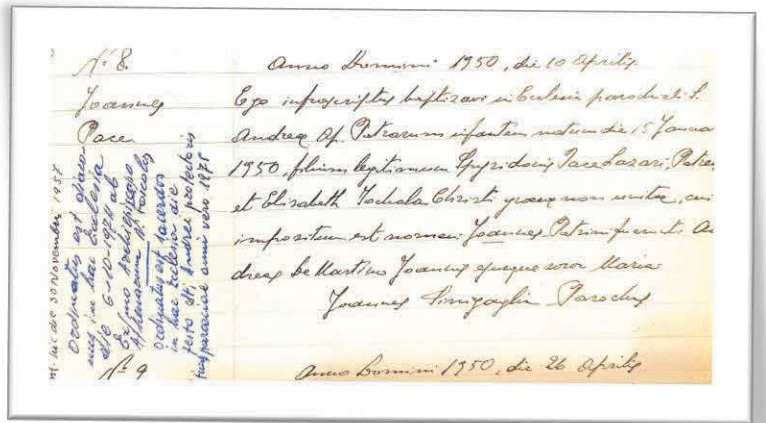
Ξεκίνησα το Ιερατικό μου έργο προσπαθώντας να γνωρίσω τις οικογένειες και να οργανώσω τα Κατηχητικά. Το έδαφος είναι πρόσφορο να δεχθεί το σπόρο του Ευαγγελίου. Έχουμε αρκετά παιδιά στο κατηχητικό, στους εφήβους και στη νεολαία, η οποία με βοηθά όχι μόνο σε ότι τους ζητώ στα κοινωνικά, άλλα και στην εκκλησία μαθαίνοντας να υπηρετούν στη Θεία Λειτουργία. Είναι ευλογία να έχω δίπλα μου νέα παιδιά! Εντοπίζω κάποια προβλήματα, ένα από αυτά είναι η έλλειψη μουσικού στη χορωδία. Για λίγο καιρό μας βοηθάει στο αρμόνιο ο φρερ Πασκάλ και στη συνέχεια μου πρότειναν μια οικογένεια, όπου η οκτάχρονη κόρη τους Χριστίνα, έπαιζε πιάνο. Σε επίσκεψή μου στο σπίτι τους συμφωνούμε με τους γονείς της να βοηθήσει στην χορωδία. Είναι η οικογένεια του Μαυρικού (Μορίς) Βουτσίνου, ο οποίος μέχρι την τελευταία μου ημέρα στην Ενορία έμεινε δίπλα μου!

Η παρουσία του Συνδέσμου Ελλήνων Καθολικών της Καλλιθέας είναι καθοριστική σε όλες τις κοινωνικές εκδηλώσεις κι ΟΧΙ ΜΟΝΟ. Στο τέλος της θητείας μου στην Ενορία, με τίμησαν με τον τίτλο του Επίτιμου Προέδρου για το έργο και τη συνεργασία που είχαμε όλα αυτά τα χρόνια!

Τρεις βασικοί πυλώνες της ποιμαντικής και κοινωνικής δραστηριότητας της Ενορίας είναι:

- Η «Λεγεώνα της Παναγίας» – Μια ομάδα λαϊκών πιστών που με τις επισκέψεις σε σπίτια και την προσευχή στηρίζει πνευματικά την ενορία και τα μέλη της κοινότητας.
- Η Ενοριακή Κάριτας – Η οποία ξεκίνησε το 1979, αποτελώντας τον πρώτο σπόρο για τη μεταγενέστερη Κάριτας Αθήνας, δηλαδή την οργανωμένη μορφή φιλανθρωπικού έργου της Καθολικής Εκκλησίας στην Αρχιεπισκοπή μας.
- Ο Προσκοπισμός (Ναυτοπρόσκοποι) – Που αποτελούσε σημαντικό κομμάτι της ενοριακής ζωής, με εκδηλώσεις, εκδρομές και καλοκαιρινές αποδράσεις (όπως στην Κέρκυρα), προσφέροντας στα παιδιά και τους νέους ευκαιρίες για κοινωνικοποίηση, υπευθυνότητα και υπηρεσία!

Το **1981** η Ενορία μας δοκιμάστηκε από το μεγάλο σεισμό. Το κωδωνοστάσιο υπέστη σοβαρές ζημιές και χαρακτηρίστηκε κατεδαφιστέο (βρισκόταν μάλιστα ακριβώς πάνω από το δωμάτιό μου)! Σε συνεργασία με τον Σεβ. π. Νικόλαο ξεκινήσαμε τις διαδικασίες για την ανέγερση νέου καμπαναριού.

Επειδὴ ὁμως υπήρχε ἔλλειψη Πρεσβυτερίου κι ἡ Ἐκκλησία εἶχε ανεγερθεῖ χωρὶς θεμέλια, αποφασίστηκε ἡ ἐκπόνηση νέων ἀρχιτεκτονικῶν σχεδίων, τὴν εὐθύνη των ὁποίων ἀνέλαβε τὸ Ἀρχιτεκτονικὸ Γραφεῖο τοῦ κ. Ἰωάννη Δαλέζιου. Με τὴν ἐγκριση τῆς πολιορκίας πραγματοποιήθηκαν σημαντικὲς παρεμβάσεις:

- Μεγάλωσε ἡ αἶθουσα καὶ τὸ κωδωνοστάσιο μεταφέρθηκε πρὸς τὰ ἐμπρός
- Δημιουργήθηκε στέγαστρο στὴν εἴσοδο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ
- Ἐπεκτάθηκε τὸ παλαιὸ Πρεσβυτέριο καὶ ανεγέρθηκε νέα κατοικία γιὰ τὸν Ἐφημέριο
- Ολοκληρώθηκε ἡ σύνδεση με τὸ δίκτυο ἀποχέτευσης
- Διαμορφώθηκε ὁ κήπος με τὸ βωμὸ τῆς Παναγίας καὶ γενικά ὁ προαύλιος χώρος, καθὼς καὶ τὸ πεζοδρόμιο

Τὸ μεγαλύτερο μέρος των ἐξόδων καλύφθηκε ἀπὸ τὶς γενναιοδωρες προσφορὲς των πιστῶν, δείχνοντας γιὰ ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν ἐνότητα καὶ τὴν ἀγάπη τῆς Ἑνοριακῆς Οἰκογένειας!

Με τὴν ολοκλήρωση των ἐργασιῶν τὸ **1984**, ἡ ἐνορία μας εἶχε πλέον ἀποκτήσει τὴ νέα τῆς μορφή! Γιὰ νὰ τιμήσουμε τὴ λήξη αὐτοῦ τοῦ σημαντικοῦ ἔργου, φέραμε ἀπὸ τὴν Τήνο γιὰ προσκύνημα τὴ Θαυματουργή Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Βρυσιώτισσας! Κατὰ τὴ διάρκεια των τριῶν ἡμερῶν ὅπου ἡ εἰκόνα παρέμεινε ἐκτεθειμένη στὸν Ἱερό Ναό, πραγματοποιήθηκαν πλήθος πνευματικῶν ἐκδηλώσεων καὶ στιγμὲς βαθιάς κατάνυξης καὶ προσευχῆς, που ἀφήσαν ἀνεξίτηλη σφραγίδα στὴν Ἐκκλησία μας!

Τὴν ἴδια ἐποχὴ κυκλοφοροῦσε καὶ τὸ φυλλάδιο τῆς Ἑνορίας, μέσω του ὁποῖου οἱ ἐνορίτες ἐνημερώνονταν γιὰ ὅλα τὰ δρώμενα, τὶς πνευματικὲς δραστηριότητες καὶ γενικότερα γιὰ κάθε πτυχή τῆς Ἑνοριακῆς ζωῆς.

Δυστυχῶς, τὸ **1985**, λόγω σοβαροῦ προβλήματος τῆς υγείας μου, ὁ Σεβασμιότατος π. Νικόλαος θεώρησε σκόπιμο νὰ μετακινηθῶ στὴν Ἑνορία τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Ἐκεῖ υπηρέτησα γιὰ τρία ἔτη ὡς συνεφημέριος, συνεργαζόμενος με τοὺς πατέρες Νικόλαο Παλαμάρη καὶ Νικόλαο Γαβαθᾶ.

Τὸ **1987**, μετὰ ἀπὸ κάποιες ἀλλαγές, παρέμεινα στὴν ἴδια Ἑνορία με νέο συνεργάτη τὸν π. Μάρκο Βιδάλη, προϊστάμενο τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ. Ἦταν ἡ ἀρχὴ ἐνός νέου

τρόπου ζωής. Το Ελληνικό στοιχείο σταδιακά μειωνόταν, ενώ αυξανόταν σημαντικά ο αριθμός των πιστών από τις Φιλιππίνες κι ο τουρισμός.

Ο Σεβασμιότατος π. Νικόλαος μας ζήτησε τότε να τελούμε την απογευματινή Θεία Λειτουργία της Κυριακής στα Αγγλικά – κι έτσι ξεκίνησα κι εγώ να μαθαίνω τη γλώσσα, ώστε να μπορώ να επικοινωνώ καλύτερα με το νέο Ποίμνιο.

Με την πάροδο του χρόνου τα κτήρια της Ενορίας, ο Ναός και το Πρεσβυτέριο, είχαν αρχίσει να παρουσιάζουν σοβαρές φθορές. Με απόφαση του Σεβασμιότατου **π. Νικολάου** κι έχοντας λάβει τις απαραίτητες άδειες, ξεκίνησε ένα **εκτεταμένο έργο ανακαίνισης**. Παρά τη δυσκολία, καθώς **τα οικονομικά μέσα ήταν περιορισμένα**, η Ενορία με πρωτοβουλία του π. Μάρκου και τη δική μου συνεργασία, οργάνωσε **διάφορες δράσεις** για την ενίσχυση του ταμείου: λαχειοφόρους αγορές, **προσκυνηματικά ταξίδια στην Παναγία της Λούρδης με τον π. Μάρκο και στην Παναγία της Φάτιμα, Αγίους Τόπους - Όρος Σινά μ' εμένα**, καθώς και πλήθος άλλων εκδηλώσεων. Έτσι, με τη γενναιοδωρία των πιστών και τη συλλογική προσπάθεια, το έργο μπόρεσε να ξεκινήσει!

Κατά το ίδιο διάστημα, υπηρέτησα κι ως **εκλεγμένος Σύμβουλος του «Συμβουλίου του Αρχιεπισκόπου»** συμβάλλοντας όσο μπορούσα στο έργο της τοπικής Εκκλησίας.

Παράλληλα, είχα την ευθύνη του **Προσκοπικού Συστήματος**, το οποίο είχε την έδρα του στους χώρους του Αγίου Διονυσίου. Οι δραστηριότητες των Προσκόπων ήταν πολυποίκιλες: εκδηλώσεις, εκδρομές, κατασκηνώσεις και αποκορύφωμα όλων υπήρξε το **μεγάλο ταξίδι των Προσκόπων και Βαθμοφόρων στην Ιταλία και την Ελβετία**, μία εμπειρία μοναδική για όλους!

Τα χρόνια περνούσαν. Μετά από **δώδεκα χρόνια Διακονίας** στον Άγιο Διονύσιο, το **1997** ο Αρχιεπίσκοπος π. Νικόλαος έκρινε πως είχε έρθει η ώρα για μια νέα αποστολή! Έτσι, **ονομάστηκε Εφημέριος στην Ενορία του Χριστού Βασιλέα στο Παγκράτι**, ανοίγοντας ένα νέο κεφάλαιο στη ζωή και την υπηρεσία μου.

Φαίνεται πως η μοίρα μου ήθελε και πάλι να δοκιμασθώ. Το δωμάτιό μου ήταν μόλις εννέα τετραγωνικά, η στέγη του Ναού «έμπαζε» νερά κάθε φορά που έβρεχε, ενώ τα παράθυρα ήταν ξύλινα παλιά κι είχαν καρφωθεί, ώστε να μην ανοίγουν από τον αέρα. Τα έργα που είχαν ξεκινήσει στον Ναό δεν είχαν προχωρήσει, υπήρχαν οικονομικές οφειλές και γενικά η κατάσταση της Ενορίας ήταν δύσκολη κι απογοητευτική.

Μη βρίσκοντας άμεση λύση, στράφηκα με πίστη στον Άγιο Αντώνιο, που ευλαβείται ιδιαιτέρως σ' αυτή την Εκκλησία. Τον παρακαλούσα να με βοηθήσει να βρω διέξοδο στο «τούνελ της απόγνωσης». Κι εκεί που δεν το περίμενα, εμφανίστηκε μία Τρίτη (ημέρα αφιερωμένη στον Άγιο) ένας γνωστός μου, ο Sir John Francis. Συζητήσαμε, του εξήγησα τα προβλήματα κι εκείνος μου υποσχέθηκε βοήθεια. Πράγματι, μου έστειλε τα χρήματα που χρειαζόνταν! Εξοφλήθηκαν τα μάρμαρα κι άρχισε η οργάνωση των υπόλοιπων εργασιών, με Πολιτικό Μηχανικό την κ. Φωσκόλου Σοφία και Αρχιτέκτονα τον κ. Ιωάννη Δαλέζιο.

Παράλληλα, τελούσα σταθερά τα Ιερατικά μου καθήκοντα: τα κατηχητικά, τη νεολαία, το ποιμαντικό και το φιλανθρωπικό έργο της ενορίας. Τελούσα Θείες Λειτουργίες, επισκέψεις στα σπίτια και τους ασθενείς για τη Θεία Ευχαριστία, Αγιασμούς και κάθε άλλη Ιερατική Διακονία όπου υπήρχε ανάγκη! Δεν είχα παράπονο, μόνο την επίγνωση πως ο καθένας σηκώνει το δικό του σταυρό, κι ο σταυρός του Εφημερίου είναι βαρύς.

Κατά τη διάρκεια των εργασιών προέκυψαν πολλά προβλήματα, κυρίως οικονομικά, αλλά με τη βοήθεια του Θεού όλα βρήκαν τη λύση τους! Πραγματοποιήθηκαν:

- νέα στέγη κι ενίσχυση των κιόνων του Ναού
- ελαιοχρωματισμός και καθαρισμός δαπέδου
- νέος "Δρόμος του Σταυρού" (εικόνες)
- νέο άγαλμα της Παναγίας κι Εσταυρωμένος
- κλιματισμός, εξωτερική φωταγώγηση του ναού και του προαυλίου
- νέα ηλεκτρική εγκατάσταση και φωτιστικά

Απέμενε πλέον να κατασκευαστεί η κατοικία του Ιερέα. Με τη βοήθεια του κ. Γεωργίου Φρίγγη προχώρησαν οι διαδικασίες κι όταν λάβαμε την άδεια από την Πολεοδομία, ξεκίνησε το έργο. Το πρόβλημα, όπως πάντα, ήταν τα χρήματα πού θα βρεθούν. Όμως όπου υπάρχει πίστη, υπάρχει και φως!

Η Αρχιεπισκοπή κάλυψε το ¼ των εξόδων, ενώ τα υπόλοιπα συγκεντρώθηκαν από τις προσφορές πιστών και από τη σημαντική συμβολή του κ. Αντώνη Έλλιот.

Έτσι, ολοκληρώθηκε κι αυτό το έργο! Ο Εφημέριος πλέον μπορούσε να κατοικεί σ' έναν αξιοπρεπή χώρο.

Και σ' αυτή την Ενορία κυκλοφορούσε το Ενοριακό Φυλλάδιο, ενημερώνοντας τους πιστούς και τους ευλαβείς του Αγίου Αντωνίου για τα έργα που πραγματοποιούνταν, αλλά κυρίως για το Πνευματικό Έργο της Ενορίας.

Μεγάλη υπήρξε και η βοήθεια του κ. Αντώνη Φόνσου.

Ενώ εγώ πίστευα πως θα έμενα στο μικρό μου Παγκρατάκι, άλλες ήταν οι σκέψεις μου και άλλες οι ανάγκες της Εκκλησίας. Ένα σοβαρό χειρουργείο ήρθε να με δοκιμάσει εκ νέου και να με κάνει να αναλογιστώ τη συνέχεια της Διακονίας μου.

Ήταν Δεκέμβριος του **2003**. Βρισκόμουν στην Αρχιεπισκοπή για να τυπώσω το Δελτίο της Ενορίας, όταν με είδε ο Σεβασμιότατος π. Νικόλαος και με κάλεσε στο γραφείο του. Πίστεψα πως θα είχαμε μια απλή συζήτηση, αλλά ένιωθα την ατμόσφαιρα βαριά. Του είπα με ειλικρίνεια: «Ό,τι είναι να μου πείτε, πείτε το τώρα». Με κοίταξε στα μάτια και μου είπε ήρεμα: «Προσευχήθηκα πολύ. Δεν έχω μιλήσει με κανέναν άλλον. Αποφάσισα να αλλάξετε Ενορία. Σας ονομάζω Εφημέριο στον Άγιο Παύλο Πειραιώς». Το δάπεδο έφυγε κάτω από τα πόδια μου! Σκέφτηκα την υγεία μου, του τα εξήγησα όλα, όμως η απόφασή του ήταν αμετάκλητη. Εκείνη τη στιγμή μου ήρθαν στο νου τα λόγια της Χειροτονίας μου: «Υπόσχεσαι υπακοή σ'

εμένα και τους διαδόχους μου;» Κι η απάντηση που τότε έδωσα αντήχησε και πάλι μέσα μου: «Ναι».

Ένα νέο κεφάλαιο άνοιγε στη ζωή και την Ιερατική μου πορεία. Ξεκίνησα με πόνο αλλά και προσευχή, γνωρίζοντας πως με περίμεναν πολλές δυσκολίες.

Ο π. Νικηφόρος Βιδάλης (ο οποίος εξυπηρετούσε την Ενορία), μου παρέδωσε τα λίγα χρήματα που υπήρχαν κι αποχώρησε.

Το Πρεσβυτέριο ήταν εγκαταλελειμμένο. Συγκάλεσα το πρώτο Συμβούλιο του Συνδέσμου Ελλήνων Καθολικών Πειραιά. Η πρώτη φράση που άκουσα από ένα μέλος, με ύφος «λιμανίσιο», ήταν: «Άκου να σου πω, παπά... εδώ είναι λιμάνι. Αν έχεις κότσια να μείνεις, μείνε. Διαφορετικά, όπως ήρθες, φύγε!» Ήταν μία δύσκολη στιγμή. Δεν απάντησα αμέσως· απλώς είπα: «Ο Αρχιεπίσκοπος μ' έστειλε να μείνω και θα μείνω».

Στο τέλος της συνεδρίασης, το κλίμα είχε αλλάξει.

Τους πρώτους 6 μήνες κατοικούσα στους δικούς μου ανθρώπους (αφού το πρεσβυτέριο δεν μπορούσε να με φιλοξενήσει). Κάθε πρωί το ίδιο δρομολόγιο προς τον Πειραιά και κάθε απόγευμα η επιστροφή. Ξεκίνησαν οι Θείες Λειτουργίες κι οι Ευλάβειες. Σιγά-σιγά η ζωή της Ενορίας αναζωογονήθηκε.

Βλέποντας τους πιστούς να εκκλησιάζονται, πρότεινα στο συμβούλιο να αλλάξει το όνομα του Συνδέσμου, από «*Σύνδεσμος Ελλήνων Καθολικών Πειραιώς*» σε «*Σύνδεσμος Καθολικών Πειραιώς*», ώστε όλοι οι πιστοί, ανεξαρτήτως εθνικότητας, να εκπροσωπούνται ισότιμα στη ζωή της Ενορίας.

Τα κατηχητικά, οι έφηβοι κι η νεολαία συμμετείχαν με ενθουσιασμό στις δραστηριότητες της Αρχιεπισκοπής μας και στις καλοκαιρινές κατασκηνώσεις της Σύρου. Για τη νεολαία οργανώσαμε διάφορες δραστηριότητες, όπως επίσης εκδρομές στη Σαντορίνη και τη Σύρο, αλλά και ένα μεγάλο ταξίδι στην Ιταλία με 48 παιδιά. Η έδρα μας ήταν το Φολίνιο. Επισκεφθήκαμε τη Ρώμη, την Ασίζη κι άλλες πόλεις. Εμπειρίες αξέχαστες για όλους μας!

Με την πανδημία του COVID-19 όλα σταμάτησαν. Μετά την περιπέτεια αυτή, αρχίσαμε και πάλι να συγκεντρωνόμαστε και να ξαναζωντανεύουμε τη ζωή της Ενορίας.

Δεν πρέπει να ξεχάσω δύο ακόμη περιόδους της διακονίας μου:

- Την πρώτη, όταν για περίπου ένα χρόνο εξυπηρετούσα τα Σάββατα την Εκκλησία του Ναυπλίου (επί Σεβασμιοτάτου π. Νικολάου).
- Και τη δεύτερη (επί Σεβασμιοτάτου π. Θεοδώρου), ο οποίος μου ζήτησε, παράλληλα με όλες τις άλλες υποχρεώσεις μου, ν' αναλάβω και την ενορία του Αγίου Γεωργίου στο Αιγάλεω και κατ' επέκταση την Κόρινθο (με την αρχική σκέψη να κλείσει λόγω έλλειψης πιστών).

Όχι μόνο δεν έκλεισε, αλλά άνθισε και μεγαλούργησε!

Μια άλλη σπουδαία πτυχή της Διακονίας μου υπήρξε το έργο του «σπορέα του Λόγου του Θεού». Ο Θεός με αξίωσε να παρουσιάσω στο Βωμό Του:

- τον Πρεσβύτερο π. Δημήτριο Παλαιολόγο
- τον Διάκονο π. Κωνσταντίνο Καπέλλο
- τον Πρεσβύτερο π. Λουίς Λέμες
- Επίσης, ο Σεβασμιότατος π. Σεβαστιανός μου ανέθεσε τη μόρφωση στην Καθολική Πίστη του Αείμνηστου π. Εμίλιο.
- Προετοίμασα επίσης για την Ιερατική ζωή τον π. Σάντος Πασάλα.

Και κάποια ημέρα, με χαιρέτισε ένας νέος και μου είπε πως τον είχα βαπτίσει παιδί. Ήταν ο π. Αλφόνσο!

Στα χρόνια αυτά εκλέχθηκα, σε μια από τις πιο δύσκολες περιόδους του μεταναστευτικού, Αντιπρόεδρος και Διευθυντής της Caritas Αθήνας, καθώς και Αντιπρόεδρος της Caritas Ελλάδος. Ήταν μία εποχή έντονης δράσης, ευθύνης και προκλήσεων, αλλά με τη βοήθεια του Θεού πιστεύω πως τα καταφέραμε!

Ο Σεβασμιότατος π. Σεβαστιανός, με συμβολαιογραφικές πράξεις, μου ανέθεσε όλες τις ευθύνες κι άρχισα να εργάζομαι με πολύ κόπο, αλλά και μεγάλη χαρά!

Οι δραστηριότητες δεν περιορίστηκαν μόνο στο προσφυγικό, αλλά επεκτάθηκαν και στη σύσφιξη των σχέσεων μεταξύ των Ενοριών.

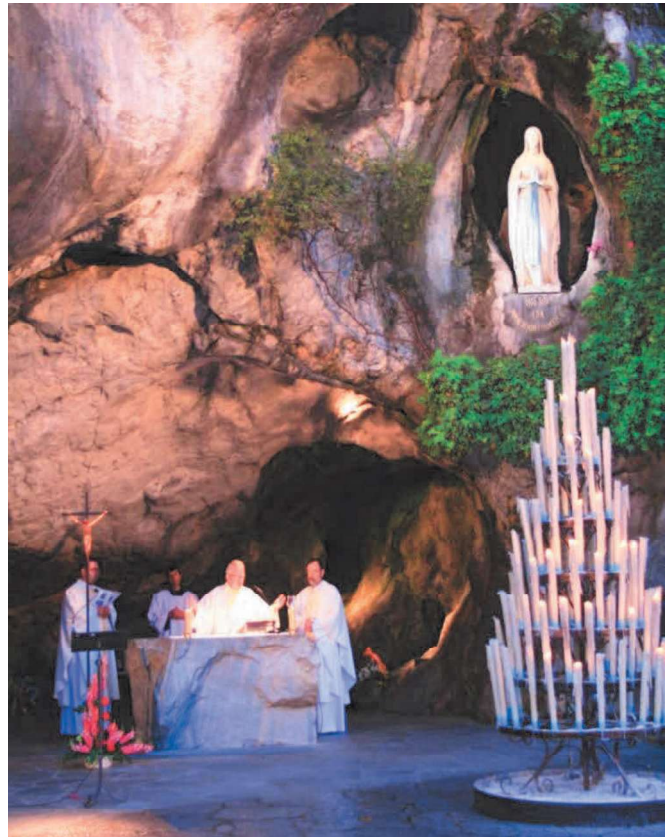
Οργανώθηκαν πολλές εκδηλώσεις, συνεργασίες και αδελφοποιήσεις με διάφορες Ευρωπαϊκές Caritas: ταξίδια, ανταλλαγές, επισκέψεις, καθώς και το ταξίδι αδελφοποίησης με την Caritas Μάλτας. Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε στη συνεργασία μεταξύ των εθελοντών όλων των Ενοριών, με εκδρομές, συναντήσεις και κοινές δράσεις, ώστε να ενδυναμωθεί ο δεσμός και η ενότητα μεταξύ τους.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ από καρδιάς οφείλω στη δημοσιογράφο κ. Ελένη Κάραμποττ για τη στήριξή της σε αυτό το έργο!

Στα χρόνια της Διακονίας μου στον Άγιο Παύλο Πειραιώς, η Ενορία γνώρισε μία περίοδο Πνευματικής και Υλικής Ανανέωσης, με πολλές Ευλογίες και πλούσιο Ποιμαντικό έργο!

Πνευματικά ταξίδια και προσκυνήματα.

Με τη βοήθεια και τη συνεργασία της κ. Ειρήνης Δαλέζιου, οργανώθηκαν πολυάριθμα προσκυνήματα και ταξίδια σε διάφορες χώρες, στα οποία συμμετείχαν πλήθος πιστών και ευλαβών προσκυνητών! Κάθε ταξίδι υπήρξε εμπειρία προσευχής, γνωριμίας κι ενότητας μέσα στην Εκκλησία.

1. Λορέτο – Ρώμη – Λούρδη – Άγιος Αντώνιος της Πάντοβα (2008)
2. Μάλτα (2009)
3. Βουδαπέστη – Τσεστοχόβα – Βιέννη – Άγιος Αντώνιος της Πάντοβα – Βενετία (2010)
4. Λισαβόνα – Φάτιμα – Πόρτο – Σαντιάγκο ντε Κομποστέλα – Λούρδη – Βαρκελώνη (2011)
5. Μπάρι – Άγιος Νικόλαος – Λόφος Αγίου Αγγέλου – Πομπηία – Πάδρε Πίο – Ρώμη – Φλωρεντία – Άγιος Μαρίνος (2014)
6. Μαδρίτη – Τολέδο – Μπιλμπάο – Λούρδη – Αλμπί – Τουλούζη (2015)
7. Μαδρίτη – Ανδαλουσία – Λισαβόνα – Φάτιμα (2016)
8. Παρίσι – Αγία Θηρεσία Lisieux – Κάστρα του Λίγηρα – Μπορντώ – Λούρδη (2017)
9. Γύρος Πολωνίας – Τσεστοχόβα (2018)

10. Λούρδη – Βαρκελώνη (2019)

11. Αβινιόν – Καρκασσόν – Λούρδη – Μασσαλία – Τορίνο – Μιλάνο (2024)

12. Δαλματικές Ακτές – Αλβανία – Μαυροβούνιο – Βοσνία-Ερζεγοβίνη – Μετζουγκόριε – Ζάγκρεμπ – Λουμπλιάνα – Βελιγράδι (2025)

Πάνω απ' όλα, το ενδιαφέρον μου παρέμενε η ποιμαντική φροντίδα των παιδιών και των οικογενειών. Για να ενισχυθεί η επικοινωνία και η ενότητα, φρόντισα να γνωριστώ προσωπικά με τους γονείς των παιδιών των Κατηχητικών. Πολύτιμη βοήθεια προσέφερε η αδελφή Άννα-Μαρία, η κ. Ελπίδα Παρασκευά κι όλες οι Κατηγήτριες που διέθεταν το χρόνο τους για την πνευματική μόρφωση των παιδιών!

Με την πάροδο των χρόνων προμηθεύτηκα «ρασάκια» για όλα τα παιδιά, τα οποία με χαρά ντύνονταν παπαδάκια, συμμετέχοντας ενεργά στη Θεία Λειτουργία!

Η Ενορία Ευλογήθηκε κι από τη στήριξη πολλών ενοριτών στις εργασίες συντήρησης κι ανακαίνισης, με ιδιαίτερη συμβολή της ευεργέτιδας κ. Ίρμα Ναούμ.

Έργα και ανακαινίσεις στον Ιερό Ναό Αγίου Παύλου.

Όπως καταγράφει ο κ. Ιωσήφ Πρίντεζης, τα έργα που πραγματοποιήθηκαν στην Ενορία του Αγίου Παύλου υπήρξαν εκτεταμένα κι ουσιαστικά, καρπός πίστης, προσφοράς κι αγάπης των πιστών προς τον Οίκο του Θεού!

- Δύο φορές γενικός ελαιοχρωματισμός του Ναού και μία της αίθουσας
- Νέος Εσταυρωμένος και Άγιο Πνεύμα (Περιστέρι)
- Αγάλματα των Αγίων Παύλου και Πέτρου μπροστά στο Ιερό
- Νέοι ξύλινοι πάγκοι, αντικαθιστώντας τα παλαιά καθίσματα
- Παράθυρα τύπου βιτρώ, με παραστάσεις Αγίων εκατέρωθεν του ναού
- Επισκευή πολυελαίων, νέος φωτισμός και ανανεωμένη ηλεκτρική εγκατάσταση σε Ναό και αίθουσα
- Νέος "Δρόμος του Σταυρού", (αγορά από την ενορία του Παγκρατίου)
- Νέα εγκατάσταση θέρμανσης με καυστήρες και σώματα καλοριφέρ στο Ναό και το πρεσβυτέριο.
- Αλλαγή κεραμοσκεπής του Πρεσβυτερίου και μόνωση ταρατσών.
- Γενική επισκευή του Πνευματικού Κέντρου, ηλεκτρικές επισκευές και νέος εξοπλισμός
- Κλιματισμός (ψύξη – θέρμανση) σε ναό, αίθουσα, Πρεσβυτέριο και πνευματικό κέντρο
- Μαρμάρινη επένδυση στις κολώνες της εκκλησίας, στο Κεντρικό Βήμα και συντήρηση σε όλο το δάπεδο του Ναού
- Βήμα Αγίας Αιμιλίας με Αρτοφόριο
- Νέο έπιπλο κεριών και στήριξη του εξώστη εκκλησιαστικού οργάνου και χορωδίας

- Νέο εκκλησιαστικό όργανο με αυλούς
- Μαρμαρόστρωση του προαυλίου.
- Κάμερες και ηλεκτρονική υποστήριξη για τη διαδικτυακή μετάδοση της Θείας Λειτουργίας.
- Επισκευή στα κωδωνοστάσια, αλλαγή καμπάνας και μηχανισμού
Η παλαιά καμπάνα, δώρο του Αυτοκράτορα Φερδινάνδου της Αυστροουγγαρίας και της συζύγου του Θηρεσίας του Οίκου της Σαβοΐας (1840), φυλάσσεται σήμερα στο αριστερό κλίτος του ναού, ως πολύτιμο ιστορικό ενθύμιο
- Γενική επισκευή του Πρεσβυτερίου και τοποθέτηση νέων παραθύρων αλουμινίου σε όλους τους χώρους

Όλες αυτές οι παρεμβάσεις πραγματοποιήθηκαν με πίστη, κόπο και προσφορές των πιστών, δείχνοντας τη βαθιά αγάπη και τη ζωντανή συμμετοχή του Λαού του Θεού στη ζωή της Ενορίας!

Ιερός Ναός Παναγίας της Φανερωμένης.

Στον Ιερό Ναό Παναγίας της Φανερωμένης πραγματοποιήθηκαν:

- Γενική επισκευή
- Πλακόστρωση
- Ελαιοχρωματισμός
- Αλλαγή όλων των πορτών και παραθύρων (και της οικίας)
- καθώς και εγκατάσταση νέου κλιματισμού στο Ναό

Παρεκκλήσιο Κοιμητηρίου Αναστάσεως.

Στο παρεκκλήσιο του Κοιμητηρίου της Αναστάσεως πραγματοποιήθηκαν:

- Επισκευή του ναού και του οστεοφυλακίου
- Ελαιοχρωματισμός εσωτερικός κι εξωτερικός, ώστε να αποδοθεί εκ νέου στο χώρο η ευπρέπεια και η Ιερότητα που του αρμόζει

Όλη αυτή η περιγραφή της ζωής μου ως εφημέριος και καθώς συμπληρώνω το 75^ο έτος της ηλικίας μου, κατόπιν επιθυμίας κι εντολής του Σεβασμιοτάτου Αρχιεπισκόπου π. Θεοδώρου, έλαβε τέλος την **1η Οκτωβρίου του 2025**, σηματοδοτώντας το πέρας ενός μακρού, καρποφόρου κι ευλογημένου δρόμου Διακονίας.

Ευχαριστώ, πρώτα απ' όλα, τον Θεό
για όλα αυτά τα χρόνια της ζωής και της Διακονίας μου!

«Μεγαλεία έποίησεν έμοι ό Κύριος.» (Λκ. 1,49)

Ευχαριστώ όλους τους ανθρώπους που στάθηκαν κοντά μου:
Τις Αδελφές του Ορφανοτροφείου
Τους Πατέρες του Ιεροσπουδαστηρίου
Τους Αδελφούς των Χριστιανικών Σχολών «Δελασάλ»
Τις Αδελφές του Αγίου Ιωσήφ της Αποκαλύψεως
Τους Φρερ της Λεοντείου
Όσους συνεργαστήκαμε για τη σωστή ποιμαντική φροντίδα των πιστών
Τους Αρχιερείς και Ιερείς
που είχα την ευλογία να συναντήσω στην Ιερατική μου πορεία.

Ζητώ συγχώρεση απ' όσους, στενοχώρησα.

Και τέλος, ένα μεγάλο "ευχαριστώ"
στην Αειπάρθενο Μαρία, για τις χαρές, μικρές και μεγάλες,
που απλόχερα μου χάρισε σ' όλη μου τη ζωή!

Μη με ξεχνάτε στην προσευχή σας!
† π. Ιωάννης Πάτσης
Ιερέυς της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Καθολικών Αθηνών